

BIJ DE HOLBEWONERS VAN KAPITEIN 'URM'

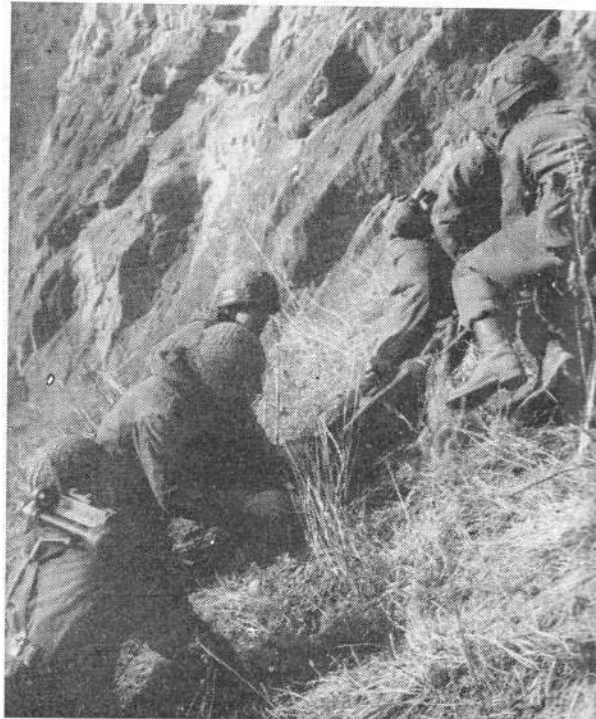

De „urmers” komen uit hun holen: de soldaten F. H. J. A. Smeets, T. C. Verschuren en J. P. H. R. Wolfs van het mortierpeloton

*Ostcie van 16 Painfbat
vindt in Zuid-Limburg
ideaal oefengebied*

er op uit, het mortier-, het mitrailleur- en het TLV-peloton, ieder op weg naar een van de vele geschikte oefenterreinen, al naar de aard van hun wapens. Tegen steile heuvels klauterend brachten de mitraillisten hun .30-ers en brens in stelling. Tussen de wanden van afgravingen maakten de mortieristen hun vuuropstellingen en plaatsten goed gekozen waarnemingsposten op de hellingen. Langs vele wegen en kronkelende weggetjes zochten de jeeps met TLV naar schootsvelden „om van te watertanden”. Touwen over de Geul torsten het gewicht van met mitrailleurs en affuiten beladen soldaten. 's Nachts slopen „uiteengeslagen” groepen soldaten over slingerpaadjes en dwars door bosjes en weilanden, geleid door „verzetslieden”, om de doodstil in

uit een bekend stripverhaal, heeft echter patent op dit gebied. Als rasechte Maastrichtenaar heeft kapitein Korn goede en solide afspraken met de grondeigenaren om er te mogen oefenen, met de paters van het jongens-internaat om er regelmatig voor weken te komen logeren in hun mergelgangen en met de boeren om er op hun grond te bivakkeren in tenten of schuren. „Altijd zorgt de compagnie ervoor dat de zaken prima voor elkaar zijn, want ze weten wat er op het spel staat als ze falen, en ze zijn hier maar wat graag”, zegt hun commandant. Zodoende heeft hij op z'n eentje een stukje nationaal oefenterrein-probleem opgelost, waartoe zijn bataljonscommandant, luitenant-kolonel H. Berghuys, hem volledig de kans gunt.

Mortieristen sjoeren de zware mortieren omhoog tegen hardbevoren steile heuvelwanden

IN mijn compie heb ik een hele groep Zeeuwen, die telkens als ze een afgraving zien, zeggen: „Gelukkig, Limburg wordt net zo vlak gemaakt als Zeeland...”, vertelde kapitein Th. Korn, commandant van de Echocompagnie van het 16 Pantserinfanteriebataljon van de Limburgse Jagers. „Maar”, voegde hij eraan toe, „als ze 's avonds van de heuvelrand bij Cadier en Keer neerzien op de ontelbare lichten van Maastricht, zijn ze steeds vol bewondering, zo goed als voor de machtige vergezichten.” Die Zeeuwen vormen een stevige minderheid in deze overwegend Limburgse eenheid, waartussen ook nog wel een verdwaalde „Hollandse” sergenteant wil zitten. Ze komen vooral uit de boorden van „us sjoen Limburg”, uit Vaals en Kerkrade, maar ook van over de Duitse grens, waar veel Nederlanders wonen en die, als ze hier in dienst komen, van „Herr Leutnant” spreken en eerst langzamerhand hun landstaal weer aanleren.

DE Ostcie van „16 PIN”, zoals het in het kort op de voertuigen geschilderd staat, bivakkeerde van 4 tot 21 december in de mergelgangen op het terrein van het St. Josephgesticht, een opvoedingsinstituut te Cadier en Keer. Ze lagen daar bijzonder goed beschermd tegen de vorst, diep onder de keiharde heuvels. Ze hielden er echter geen winterslaap. In het door een aggregaat en met petroleumlampen van licht voorziene mysterieuze gangenstelsel wriemelde het van bedrijvige soldaten, die dag aan dag en ook wel 's avonds de kou introkken, steeds weer betrokken in een ander soort oefening. Iedere dag, onmiddellijk na de reveille, gingen de holbewoners van start in een veldloop van enkele of meer kilometers, afhankelijk van het weer, om zich vervolgens in de pittige vrieskou te wassen en te scheren. Dan trokken ze later — men kan wel zeggen bijzonder wakkere —

hinderlaag liggende vijand te omzeilen op weg naar een kilometers verder gelegen verzamelpunt. De ene nacht vormden b.v. mortieristen de ontsnappende partij, terwijl een ander peloton zich bij de opgestelde tripflares verborg; een andere nacht werden de rollen omgekeerd. Zo'n verzamelpunt eindigde 's nachts steevast in een gezellig Limburgs kroegje bij „moeke”, waarvan er zoveel als kleine sieraden langs de idyllische wegen liggen, waar hete koffie of iets anders de verkleumde partijen weer op temperatuur bracht.

De compagnie van kapitein „Urm” HET gehele Zuidlimburgse landschap leent zich trouwens bijzonder goed voor het werk van een ondersteuningscompagnie. De Echocompagnie van kapitein „Urm”, zoals de soldaten hun commandant noemen, naar een holbewoner

De soldaten en het kader worden door deze Spartaanse oefenweken spijkerhard, op en top getraind en vindingrijk bij het oplossen van allerlei verrassende situaties, waarvoor zij door de veelzijdige oefeningen komen te staan. Daar staat tegenover dat er door Limburgers in Limburg wordt geoefend, waar veel knusse cafétjes zijn, het bier goed is en waar 's avonds de populaire Duitse schlagers op de juke-box gemakkelijker worden meegezongen dan de Nederlandse liedjes... want daarvoor komen ze uit „Vels en Kirchroade” of daaromtrent.

B.

Kapitein T. I. G. M. Korn geeft orders aan een op nachtwerk voorbereide soldaat

Geen winterslaap met de vleurmuizen, maar een en al bedrijvigheid bij de militairen in de gangen van Cadier en Keer

